

ἡ ἀποῖνεται (συνών. τῇ προηγουμένῃ. ἡ ἀποῖνεται = ἐκ τοῦ ἡ ἀποῖνεται) Χαλδ. *Συνήθισε νὰ γίνεται, δὲν ἀπογίνεται* (ἐπὶ κακῶν ἔξεων μὴ δυναμένων νὰ ἐξαλειφθοῦν, δευτέρᾳ φύσει ἢ συνήθεια) Πελοπν. (Ἀρκαδ.) *Συνών. ξεγίνομαι.* 2) Ἐξασθενῶ, ἐξαντλοῦμαι, φθίνω Κύθηρ. Κύπρ. Λέσβ. Πελοπν. (Λακων.) Πόντ. (Τραπ. κ.ά.) — *Λεξ. Αἰν.* : Ἐποῖνθησεν πολ-λὰ πού τὴν ἀρρώσκειαν Κύπρ. *Συνών. ἀπογινίσκομαι.* β) Παρακμάζω, γηράσκω Πελοπν. (Λακων.) Πόντ. (Κερασ. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.) : Ἀπόγινε τώρα αὐτὸς Λακων. Ἐσὺ γίνεσαι κ' ἐγὼ ἀπογίνουμαι Κερασ. || Φρ. *Ν' ἀποῖνσαι καὶ ἀπομύνεις!* (νὰ παρακμάσης καὶ ν' ἀπομείνης διαρκῶς ἐν τῇ καταστάσει ταύτῃ! ἀρὰ) Τραπ. Χαλδ. Πβ. ἀπογερονῶ.

3) Λαμβάνω ἐκβασίν τινα, ἀποβαίνω, καταντῶ, ἐπὶ πραγμάτων καὶ προσώπων κοιν. καὶ Τσακων. : *Τί ἀπέγινε τὸ ζήτημα - ἡ δουλειά - ἡ δίκη;* κττ. *Τί θ' ἀπογίνω μὲ τόσα παιδιὰ καὶ χωρὶς δουλειά;* *Τί θ' ἀπογίνῃ μὲ τὰ μυαλὰ πού ἔχει;* κοιν. *Τὸς ἀπονάτε ὁ ἡζέ ντι;* (τί ἀπέγινεν ὁ υἱός σου;) Τσακων. || Ἄσμ.

Μὰ δὲν ἡξέρω, μάθια μου, τὸ τί ἐποῖνῃκα,
γιά πῆρε δη γιά πῆρε δο γιά ἐπιχωριστήκα
Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Καὶ ἀπροσώπ., συμβαίνει κοιν. : *Τί θ' ἀπογίνῃ;* *Τί ἀπέγινε;* 4) Ἀποτελειοῦμαι, ἀποπερατοῦμαι κοιν. : Ἀπόγινε τὸ ἄσπρισμα τοῦ σπιτιοῦ. Ἀπόγινε ὁ τρύγος.

β) Ὁριμάζω, ἐπὶ καρπῶν κοιν. : Ἀπόγιναν τὰ σῦκα - τὰ σταφύλια κττ. *Συνών. γίνομαι.* γ) Ψήνομαι, βράζω τελείως πολλαχ. : *Ἠπόγιναν τὰ ροβίδια Σίφν.* 5) Γίνομαι μὲ τὸ παραπάνω, ἐπὶ κακοῦ, χειροτερεύω σύνθηθ. : *Ἦταν μεθύστακας, μὰ τώρα ἀπόγινε. Αὐτὸ τὸ παιδί ἀπόγινε. Ἀπόγινε τώρα ὁ κόσμος σύνθηθ.* || Παροιμ. φρ. *Ἦτανε στραβὸ τὸ κλῆμα, τὸ φάγε καὶ ὁ γάιδαρος καὶ ἀπόγινε* (ἐπὶ ἀλλεπαλλήλων δυστυχημάτων) Αἰγιν. || Ἄσμ.

Τουρλὸ ἤμουν καὶ ἀπογίνηκα, τὸ νοῦ μου δὲν τὸν ἔχω,
ἐλπίδα πλέον ἀπὸ σὲ κάμμιὰ δὲν ἀπαντέχω
Ἡπ.

ἀπογιώνω Κάμπ. Μετοχ. ἀπογιωμένος Σύμ. ἀπογιωμένους Λέσβ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. γιόνω.

1) Σκουριάζω τελείως, φθείρομαι, κατατήκομαι Κάμπ.

2) Μετοχ., σκουριασμένος, ρυπαρὸς, συνήθως ὑβριστικῶς Λέσβ. Σύμ. : Φρ. *Ξερός καὶ ἀπογιωμένος!* Σύμ.

ἀπογκαβίζω ἀμάρτ. ἀποκαιδίζω Κεφαλλ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. γκαβίζω, παρ' ὁ καὶ καιδίζω.

Ἀλληθωρίζω τελείως, γίνομαι τελείως παραβλήψ : Παροιμ.

Ὅποιος μὲ στραβὸ καθίσῃ | τὴν αὐγίτῃ ἀποκαιδίζει
(ὁ συναναστρεφόμενος μὲ κακοὺς θὰ γίνῃ καὶ αὐτὸς κακός. *Συνών. παροιμ. ὅποιος κάτση μὲ στραβὸ τὸ πρῶι ἀλληθωρίζει.*)

ἀπογκαρδίζω ἀμάρτ. ἀποκαρδίζω Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. γκαρδίζω.

Τελειώνω τὸ τύλιγμα τοῦ ὑφανθέντος ὑφάσματος εἰς τὸ γκάρδι, τὸν ἄξονα τοῦ ἀργαλειοῦ : Ὅ,τι καὶ ἀπογάρδιωσά το.

ἀπογκρεμίζω Πελοπν. (Μάν.) — ΚΠαλαμ. Φλογέρ. βασιλ. 72 — *Λεξ. Πρω. Δημητρ.*

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. γκρεμίζω.

Κρημνίζω τελείως, κατακρημνίζω ἐνθ' ἄν. : Ὅλος ὁ βράχος ἀπογκρεμίστη Μάν. *Τὸν ἀπογκρεμίσανε τὸν τοῖχο Λεξ. Πρω. Ὁ τοῖχος ἀπογκρεμίστηκε Λεξ. Δημητρ. || Ποίημα.*

Τὸ χέρι τοῦ ξολοθρεμοῦ τὸ βάζει ἀπάνον 'ς ὅλα καὶ ὅ,τι θωρεῖ ποῦ ῥάγισε σεισμός τ' ἀπογκρεμίζει
ΚΠαλαμ. ἐνθ' ἄν.

ἀπόγκρεμος ἐπίθ. πολλαχ. ἀπόγκρεμος Κρήτ. Πελοπν. (Μάν.)

Ἐκ τοῦ ἀρχ. ἐπιθ. ἀπόκρημνος.

1) Κρημνώδης, ἀπόκρημνος πολλαχ. : *Ξακολονθοῦμε τὸν ἀδιάβατο καὶ ἀπόκρημο δρόμο Κρήτ. Ψηλοθώρητο βουνό, ἴσο σὰ μαχαίρι καὶ ἀπόγκρημο Μποῆμ Ντόπ. ζωγραφ. 25* 2) Μεταφ. ἀπροστάτετος, δυστυχῆς (οἶονεὶ ὁ κατὰ κρημνῶν φερόμενος), ἐπὶ ὀρφανῶν καὶ χηρῶν Πελοπν. (Μάν.) : *Εἶναι καὶ αὐτὴ ἡ καημένη μὲ ἀπόγκρημη γυναῖκα.* 3) Ὡς οὖσ., τόπος κρημνώδης, κακοτοπιὰ Πελοπν. (Λακων.) — *Λεξ. Δημητρ.* : Ἐδῶ εἶναι ἀπόγκρεμος Λακων. *Συνών. γκρεμός.*

ἀπογλακῶ Κρήτ. Κύθηρ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. γλακῶ. Ἡ λ. καὶ ἐν Ἐρωτοκρ. Δ 1059 (ἐκδ. ΣΞανθοῦδ.)

1) Καταδιώκω τινὰ δρομαίως, κυνηγῶ τινα τρέχων ἐνθ' ἄν. : *Τὸν ἀπογλάκηξα, ἀλλὰ δὲ δὸν ἔπιασα Κρήτ. || Ἄσμ. Μπαίνουν καὶ τοσοὶ ζυγώνουνε καὶ ὡσὰ δουλλὰ πετοῦσι καὶ τοσοὶ ἀπογλακούσανε καὶ παίρνουν ἴσια μέσα αὐτόθ.*

Ἐξε τὸν καταφτάζανε καὶ τὸν ἀπογλακοῦνε αὐτόθ. Ἡ σημ. καὶ ἐν Ἐρωτοκρ. ἐνθ' ἄν. «καὶ σὰ θεριὸ τσ' ἀπογλακῇ, σὰ δράκως τοσοὶ ζυγώνει». 2) Τρέχω ἐδῶ κ' ἐκεῖ, ἐπὶ παιδιῶν Κρήτ. 3) Ἀπαυδῶ τρέχων Κρήτ. : Ἀπογλάκησα πρὸς ἀπὸ τὸ δρόμο. 4) Μεταφ. παρακμάζω σωματικῶς καὶ διανοητικῶς Κρήτ. : *Αὐτὸς ἀπογλάκησε.*

ἀπογλᾶνταρίζω Πόντ. (Κερασ.) Μέσ. ἀπογλᾶνταρίζομαι Πόντ. (Οἶν.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. *γλᾶνταρίζω.

Καθιστῶ τι γλοιῶδες, βλεννώδες. Καὶ μέσ. καθίσταμαι γλοιώδης, βλεννώδης, ἐπὶ σαρκῶν ἢ σωμάτων ζῶων νεκρῶν ἐνθ' ἄν. : Ἀπογλᾶνταρισμένον ψάριν - ὀκνῶν Οἶν. Χαριὰ ἀπογλᾶνταρισμένα Κερασ.

ἀπογλείμιδο τό, Θήρ.

Ἐκ τοῦ οὖσ. *ἀπόγλειμμα καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ιδο <-ίδι.

Τὸ ὑπόλειμμα σάπωνος χρησιμοποιηθέντος. *Συνών. ἀπόγλυσμαν, ἀπογλύσμιν 1, ἀπολειφάδι, ἀποσάπουνο.*

ἀπογλείφω Χίος — *Λεξ. Ἐλευθερουδ. Μ. Ἐγκυκλ. Πρω. Δημητρ. Μετοχ. πογλειμμένος Κύπρ.*

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. γλείφω.

1) Γλείφω, λείχω τι ἐντελῶς Χίος — *Λεξ. Ἐλευθερουδ. Μ. Ἐγκυκλ. Πρω. Δημητρ.* : *Πεῖνα ποῦ τὴν εἶχε! ἐπόγλειψε τὸ πιάττο! Χίος. Πβ. *ἀναπογλείφω, γλείφω.* 2) Μετοχ., λιποσάρκος, ισχνὸς Κύπρ. : Φρ. *Βρέ, πογλειμμένε τοὺς ἀνεράδους!* (τῶν νεράιδων, ἀπὸ τὰς νεράιδας. Πιστεύεται ὅτι τοὺς τοιοῦτους λιποσάρκους ἄνδρας ἢ συνηθέστερον βρέφη τοὺς γλείφουν αἱ νεράιδες καὶ τοὺς καθιστοῦν τοιοῦτους). *Συνών. ἀδύνατος 1 β, ἄθροφτος 2, ἀπάστωτος 2, ἀπάχετος, ἄπαχος 1, ἄτροφος, λειανός.*

ἀπογλιστρῶ Χίος

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. γλιστρῶ.

Ὀλισθαίνω : *Ἐκεῖ ἀπογλιστρᾷ ὁ γέρος καὶ πέφτει μέσα 'ς τὴ θάλασσα (ἐκ διηγ.)* *Συνών. γλιστρῶ, ξεγλιστρῶ.*

ἀπογλουπίζω Πόντ. (Τραπ. Χαλδ. κ.ά.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. γλουπίζω.

1) Τελείως ἐκλεπίζω, ἐπὶ φλοιοῦ δένδρου ἔνθ' ἄν.: *Τ' αἰῖδᾶ ἐπεγλοῦπ'σαν τὸ δεντρὸν* (αἰῖδᾶ = αἰγίδια, κατσίκια) Χαλδ. Συνών. *ξεφλουδίζω*. 2) Ἐκδέρω τελείως ἔνθ' ἄν.: *Ἐπεγλουπίεν τῇ μουλαρί' ἢ ράδᾶ* (ράχις) Χαλδ.

ἀπογλούπισμαν τό, Πόντ. (Τραπ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀπογλουπίζω.

Ἐκλέπισμα, ἀποφλοιώσεις τελεία: *Τοῦ δεντροῦ τ' ἀπογλούπισμαν*.

ἀπογλυκαίνω Μύκ. Πάρ. Πόντ. (Τραπ. Χαλδ. κ. ἁ.) ἀπογλυκαίνου Θράκ. (Μάδυτ.) *πογλυκαίνω* Σύμ.

Τὸ μεταγν. ἀπογλυκαίνω.

1) Καθιστῶ τι γλυκὺ πρότερον ὄν ἄλμυρόν, πικρόν, δριμὺ κττ. ἐμβαπτίζων τοῦτο ἐντὸς γλυκέος ὕδατος Πάρ. Σύμ. Πβ. *ξαρυμυρίζω*. 2) Ἐκπλύνω διὰ γλυκέος ὕδατος φορέματα πρότερον πλυθέντα μὲ θαλάσσιον ὕδωρ Θράκ. (Μάδυτ.) Πάρ. *ξεβγάλλω*. 3) Ἀποβάλλω τὴν γλυκεῖαν γεῦσιν, παύω νὰ εἶμαι γλυκὺς Πόντ. (Τραπ.): *Ἐπεγλύκαναν τὰ σικάμινα*. 4) Πικραίνομαι Πόντ. (Χαλδ.): *Ἐπεγλύκανε τὸ στόμα μ'*. 5) Μέσ. αἰσθάνομαι γλυκύτητα τρώγων τι Μύκ.: *Τ' ἀρπετὰ ἀπογλυκαθήκανε τὸ βοῦδι* (τὰ πτηνὰ ὑψοφάνθησαν φαγόντα τὸν ἀποθανόντα βοῦν). Συνών. *γλυκαίνομαι*, *λειξιγαίνομαι*.

ἀπογλύκεμαν τό, Πόντ. (Τραπ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀπογλυκαίνω.

Τὸ νὰ ἀποβάλῃ τι τὴν γλυκεῖαν γεῦσιν του.

ἀπογλύομαι ἀμάρτ. ἀποχλύομαι Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. γλύομαι (ιδ. γλύω). Παύομαι τοῦ νὰ τρέχω, νὰ πηδῶ, νὰ παίζω, νὰ διασκεδάζω, συνήθως ἐπὶ παιδίων: *Ἐποχλύστης πῆγά, ἐποφάσιες κ' ἤρθες*.

ἀπόγλυσμαν τό, Πόντ. (Κερασ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ οὐσ. γλύσμαν.

Τὸ ὑπόλειμμα σάπωνος χρησιμοποιοῦντος. Συνών. ιδ. ἐν λ. ἀπογλείμιδο.

ἀπογλύσμιν τό, Πόντ. (Κερασ.) ἀπογλύσμ' Πόντ. (Ἀμισ. Ὁφ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀπόγλυσμαν.

1) *Ἀπόγλυσμαν*, ὁ ιδ., ἔνθ' ἄν.: *Φέρο με ἕνα ἀπογλύσμ' ἃς νίβονμαι* Ὁφ. 2) Μεταφ. τὸ λίαν μικρόσωμον νεογνὸν Πόντ. (Χαλδ.)

***ἀπογλυσμόπουλλο** τό, ἀπογλυσμὸπεν Πόντ. (Σάντ.)

Ὑποκορ. τοῦ οὐσ. ἀπόγλυσμαν διὰ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -πουλλο.

Παρά πολὺ μικρὸν ἀπογλύσμιν 1, ὁ ιδ.

ἀπογλυσμὸς ὁ, ἀμάρτ. ἀποχλυσμὸς Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀπογλύομαι.

Τὸ νὰ παύῃ κάνεις νὰ τρέχῃ, νὰ πηδᾷ, νὰ παίζῃ, νὰ διασκεδάζῃ, συνήθως ἐπὶ παιδίων: *Χλγέται τὸ καμένο, μὰ 'ς τὸν ἀποχλυσμὸ ἔρχεται καὶ πάει καὶ 'ς τὸ νερό*.

ἀπογλυτρώνω ΙΒηλαρ. Ποιήμ. 8

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. γλυτρώνω.

Ἐλευθερῶνω τινά, ἀπολυτρώνω: Ποιήμ.

Παρακαλεῖ τὸν οὐρανὸ νὰ τὸν ἀπογλυτρώσῃ.

Συνών. *γλυτρώω*. Πβ. ἀπογλυτρώω 1.

ἀπογλυτώνω Λεξ. Μ. Ἐγκυκλ. Πρω. Δημητρ. ἀπογλυτώνου Λέσβ. (Ἀγιάσ.) Μέσ. ἀπογλυτώνουμι Θράκ. (Αἰν.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. γλυτώνω.

1) Ἀπαλλάσσω τινά ἐντελῶς ἀπὸ κακοῦ ἢ κινδύνου Λέσβ. (Ἀγιάσ.) — Λεξ. Μ. Ἐγκυκλ. Πρω. Δημητρ.: *Τὸν ἀπογλύτωσε ὁ γιαιτρός Λεξ.* Πρω. *Θέ μ', ἀπογλύτουνι μας ἀπὸν κάθι κακό!* Ἀγιάσ. Καὶ ἀμτβ. ἀπαλλάσσομαι ἐντελῶς ἀπὸ τινος Λεξ. Πρω.: *Ἀπογλύτωσα ἀπ' αὐτὸν τὸν ἄνθρωπο*. Πβ. ἀπογλυτρώνω. 2) Μέσ. κατορθώνω, ἐπιτυχάνω Θράκ. (Αἰν.): *Ἀπόμῃ πλῆξά δὲ θὰ τ' ἀπογλυτουθῆς νὰ φύγ'ς* (ἐκ παραμυθ.)

ἀπογνέθω Κέρκ. Πελοπν. (Μάν.) Χίος ἀπογνέθου Ἡπ. (Ζαγόρ.) *πογνέθου* Εὐβ. (Αὐλωνάρ.) *πονέθου* Εὐβ. (Αὐλωνάρ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. γνέθω, παρ' ὁ καὶ νέθω.

Τελειώνω τὸ γνέσιμο, ἀποπερατῶ τὴν νῆσιν ἔνθ' ἄν.: *Ὅλο τὸ κουβάρι τ' ἀπόγνεσα* Πελοπν. (Μάν.) || Ἀσμ.

Ἐγνεσε κι ἀπόγνεσε, | ἔγνεσ' ἕνα κουβαράκι | ἴσιμ' ἕνα ρεβιθάκι Χίος.

ἀπόγνεσμα τό, ἀμάρτ. *πόγνεσμα* Εὐβ. (Αὐλωνάρ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀπογνέθω.

Ἀποπεράτωσις τῆς νήσεως.

ἀπογνωμιά ἡ, ἀμάρτ. ἀπογγνωμιά Ἡπ. (Ζαγόρ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀπόγνωμος.

Τρέλλα, ἀνοησία: *Λίγου ἔλ'ψ' νὰ φάῃ τοῦ κιφᾶλ' τ' ἀπ' τ'ν ἀπογγνωμιά*. Συνών. *ἀγνωμιά* 1, *ἀγνωσία* 1.

***ἀπογνωμίζω**, *πογνωμίζω* Κύπρ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. γνωμίζω.

1) Ἀποβάλλω τὴν καλὴν γνώμην, τὴν κρίσιν, τὴν ὁποῖαν ἐσχημάτισα πρότερον περὶ τινος προσώπου ἢ πράγματος: *Ἐπογνώμισεν πὺν τὴν γεναῖκαν*. Ἀρκινᾶ νὰ *πογνωμίζῃ* πὺν τὸ σκολεῖον. 2) Μεταβάλλω γνώμην: *Ἐθελά το πολλὰ ἰδεῖνον τὸ χωράφιν, ἔδωκά του ἑκατὸν λίρες νὰ μοῦ τὸ δώσῃ τῶ' ἐν μοῦ τὸ δώσεν, τῶρα ἐν τὸ θέλω πκρόν, ἐπογνώμισα*. Ἐφυνεν πὺν τὴν χαρτωμένην του τῶ' ἐν τὴν θέλει πκρόν, ἐπογνώμισεν (χαρτωμένη = ἀρραβωνιαστική). Συνών. *ἀλλὰ γηγνωμῶ*, *ἀλλὰ ξογνωμῶ*.

ἀπόγνωμος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀπόγγνωμους Ἡπ. (Ζαγόρ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ οὐσ. γνῶμη.

Ὁ ἔχων χαμένην τὴν γνώσιν, τὸν νοῦν, τρελλός, ἀνόητος, μωρός: *Μ' ἀπόγγνωμου ἀνθρουπου δὲν κ'βιντιάζου. Μὴν εἶσαι ἔτο' ἀπόγγνωμ'*. Συνών. καὶ ἀντίθ. ιδ. ἐν λ. *ἀγνωμος* 1.

ἀπογνωσιὰ ἡ, Πάρ. *πογνωσιὰ* Ρόδ. ἀπαγνωσιὰ Νάξ. (Βόθρ.) Πάρ. (Λεῦκ. Παροικ. κ. ἁ.) Σῦρ. ἀπαγγνωσιὰ Λυκ. (Λιβύσσ.)

Ἐκ τοῦ ἀρχ. οὐσ. ἀπόγνωσις.

1) Ἀπελπισία, ἀπόγνωσις Λυκ. (Λιβύσσ.) Ρόδ. 2) Τὸ νὰ μὴ ἔχῃ τις γνώσιν, νὰ μὴ ἐνθυμῆται τὰ γενόμενα, οἷον μεγάλην συμφορὰν, θάνατον προσφιλοῦς κττ. Λυκ. (Λιβύσσ.): Φρ. *Ἡ Θεὸς νὰ σὶ δέκ' ἀπαγγνωσιὰ!* (εὐχή ἐπὶ μεγάλης συμφορᾶς ἢ θανάτου). β) Καθησύχασις Πάρ. (Παροικ.): *Τοῦ δῶσε ἀπαγγνωσιὰ*. 3) Παραπλάνησις τῆς γνώμης τῶν ἄλλων, ἐντεχνος ἀπάτη Νάξ. (Βόθρ.) Πάρ. (Λεῦκ. Παροικ. κ. ἁ.) Σῦρ.: *Μ' ἀπογγνωσιὰ μοῦ τὰ πῆρε Πάρ. Δὲν εἶχε σκοπὸ ν' ἀγοράσῃ τὸ χωράφι καὶ μοῦ δῶκε καπάρρο γι' ἀπαγγνωσιὰ Σῦρ. Τὸ κάνει γι' ἀπαγγνωσιὰ Βόθρ.* Συνών. *γελασιὰ*, *γέλασμα*, *ξεγέλασμα*.

***ἀπογομαριάζω**, ἀπογομαράζω Πόντ. (Ὁφ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. γομαριάζω.

Ἐκφορτώνω: *Ἐπήγανε 'ς σ' ὁσπίτ' 'ς σοῦ κιόσέ, τὰ καρβῶνᾶ ἐπεγομαράσε, ἐπῆρε τ' ἄλογο τὸ παιδί νὰ πάῃ* (ἐκ παραμυθ.) Συνών. ἀποφορτώνω, ξεφορτώνω.

